

mij begrepen, en beloofde mij, dien last te zullen ten uitvoer brengen.

LAGEDIK verliet mij van nu af aan zelden, en zijne droefheid over onze spoedige afreize was somtijds inderdaad hartroerend. Des morgens van den tot ons vertrek bepaalden, 6 Mei, toen wij reeds begonnen de ankers te winden, kwam hij nog in allerijl met eene boot aanroeijen, en bragt ons eene menigte van jonge kokosplanten mede. Op zijne vraag, welke bedoeling hij daarmede had, gaf hij mij ten antwoord, dat ik dezelve naar *Rusland* moest medenemen, en daar, tot een aandenken aan hem, in den grond planten. Nu schoot het mij te binnen, dat hij mij eens gevraagd had, of er in *Rusland* ook kokosnoten groeiden, hetgene ik ontkende. Hij brak toenmaals het gesprek terstond af, en er werd niet meer over de zaak gesproken. Hij had intusfchen terstond het voornemen opgevat, om mijn vaderland met deze schoone vrucht te verrijken, en verrastte mij nu, bij mijn vertrek, met dit blijk zijner welwillendheid. Ik gaf hem te kennen, dat het in *Rusland* veel te koud was, dan dat de kokosboomen daar zouden wasfen, en dat ik hem daarom niet vergeefs van zijne vruchten wilde berooven. Hij werd bitter bedroefd over het mislukken zijner goede bedoeling, fcheepte de kokosloten weder op zijn vaartuig over, en daar onze zeilen reeds uitgespannen werden, moest hij wel afscheid nemen, waarbij hij zich als een kind gedroeg, dat met geweld van deszelfs ouders gefcheiden wordt. Van onze overige vrienden hadden wij des avonds te voren reeds afscheid genomen.

Wij zeilden door de *Straat van Schischmaref*, en vervolgens tusschen de eilandgroepen van *Otdia* en *Aur* door, vanwaar wij regt op de groep van *Ligiep* aanstuur-